

Nieuwslink bijlage

11 juni 2021

Brief Lucie Hendriks aan 'Mari staat op'

Beste Mari,

Ik ben Lucie en ik heb onlangs aflevering twee van 'Mari staat op' gezien. Jouw ideeën over integratie vond ik heel interessant, maar soms wel idealistisch. Omdat ik zelf ook ervaring heb opgedaan op al mijn scholen, zou ik graag mijn mening met je delen.

Ik zit al mijn hele leven met een spierziekte in een rolstoel en ging toen ik een jaar was naar een therapeutisch peutergroepje (tongbreker!) en later naar de bijbehorende mytylschool. Dit vond ik over het algemeen wel leuk, maar het niveau was te laag voor me. De meeste klasgenootjes hadden ook verstandelijke beperkingen en ik vond het moeilijk om met ze samen te werken. Ik maakte in de pauze vaker een praatje met de leraren dan met klasgenoten. Ook waren er ook wat vervelende incidenten. Zo is er een elektrische rolstoel over mijn benen heen gereden en was er een meisje wat per se mijn rolstoel wou duwen en mij in de pauze vaak 'ontvoerde.'

In eind groep twee begon ik mijn overstap naar de reguliere basisschool. Iedere woensdag ging ik daar naartoe, tot ik in groep drie helemaal kon instromen. Hier ging het onderwijs een stuk sneller, wat moeilijk was, maar het paste wel beter bij mijn niveau. Over het algemeen had ik leuke leraren, maar stuitte ik wel op onbegrip en wisten ze niet altijd wat ze met me aan moesten. Tijdens de gymles moest ik in het materialenhok mezelf bezighouden en mocht een ongelukkige leerling met mij meedoen. In de klas had ik wel wat vrienden, maar hoorde ik er nooit echt bij. In de pauzes stond ik tot groep zeven, waar ik mijn beste vriendin ontmoette, vrijwel altijd alleen.

Toen ik een middelbare school moest kiezen, wilde ik wel weer naar een reguliere. Ik hoopte op een frisse start. Het begon goed met de inzetten van mijn mentor en begeleidster, maar toch viel ik buiten de groep. Het verschil met de basisschool was dat deze klasgenoten me ook echt bewust buitensloten. Dit was dan ook de school waarop ik me het ongelukkigst voelde.

Hierom geloof ik niet in volledige integratie op korte termijn. Het idee om leerlingen met beperkingen met begeleiding in een accepterende middelbare schoolklas te zetten is mooi, maar niet haalbaar nu. Integratie is een langdurig en intensief proces. Een bewijs daarvoor is Het Dorp. In de zestiger jaren was het een mijlpaal in de integratie, maar onderhand is het achterhaald. Het is hoog tijd voor de volgende stap. En de volgende stap in het onderwijs is naar mijn mening niet wat jij liet zien. Omdat de acceptatie er gewoon nog niet is. Ik heb spreekbeurten gehouden en er zijn projecten geweest waarbij volwassenen met handicaps kwamen spreken, maar die waren door mijn klasgenoten na een weekje alweer vergeten.

Ik snap de argumenten voor beide kanten: hou de gehandicapte leerlingen in één school, zo worden ze makkelijker geaccepteerd en krijgen ze zorg op maat, maar ook: als je reguliere en gehandicapte kinderen steeds maar van elkaar scheidt, leren ze nooit met elkaar omgaan. Maar wat nou als de gulden middenweg al bestond?

Ik raad je ten zeerste aan om eens te komen kijken op mijn huidige school: het Dominicus College te Nijmegen. Hier is een afdeling in een eigen vleugel genaamd 'De Monnikskap' waar leerlingen met beperkingen wél regulier onderwijs kunnen volgen. Sommigen, zoals ik, volgen alleen les op de Monnikskap, maar anderen ook in de 'gewone' klas. Of allebei! Voordat COVID-19 uitbrak, heb ik het ook weer gewaagd één teen in de reguliere klas te steken, en dat ervaarde ik als heel leuk! Voor het eerst kon ik écht samenwerken. Dit komt denk ik omdat de

leerlingen het gewend zijn om kinderen met beperkingen in hun klas te zien. Ik was niet de uitzondering. Ook werken we eraan om meer reguliere leerlingen uit te nodigen om eens les te volgen op de Monnikskap. Ik vind dat meer en meer scholen subsidie en begeleiding moeten krijgen om ook zo'n vleugel te bouwen. Zo kunnen we op eigen snelheid integreren zonder de 'bijbehorende' eenzaamheid en aliënering. De Monnikskap maakt zich hier trouwens ook hard voor. Ze nodigen af en toe Tweede Kamerleden uit om een rondleiding te krijgen van leerlingen en vragen te stellen. Meest recent (voor corona) kwam de minister van gehandicaptenzaken nog langs.

Ik hoop je gauw ook eens langs te zien komen op mijn school!

Met vriendelijke groet,
Lucie Hendrix